

GLASILO UČITELJISČNIKOV

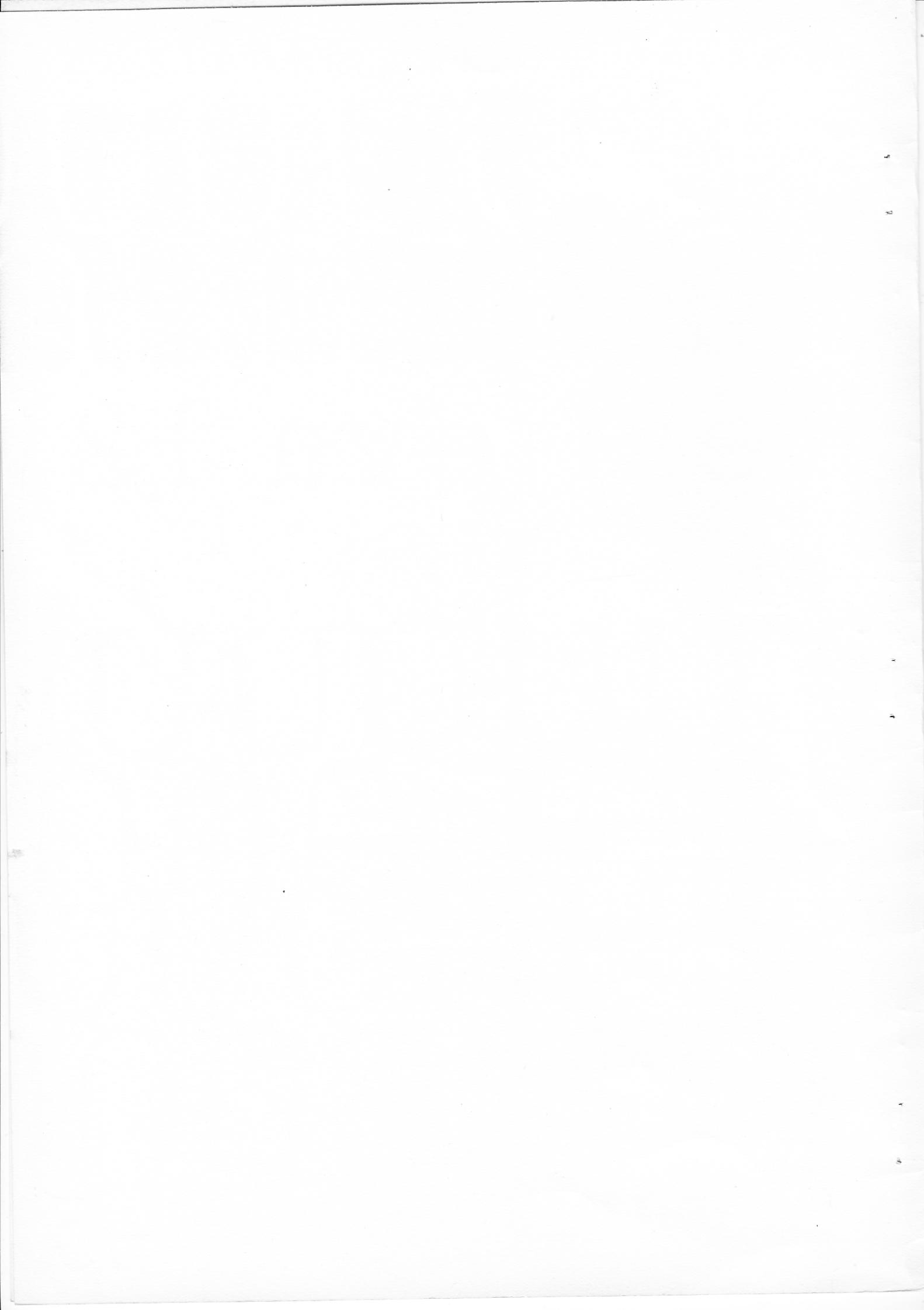
Resljeva 12

Ljubljana

6. letnik

1963/64

4/5

OB 1. MAJU

Delavski razred širom sveta praznuje svoj praznik 1. maj že več kot 70 let. Prvič ga je praznoval 1. 1890. Za praznovanje 1. maja je dala pobudo II. Internacionala na svojem ustanovnem kongresu 1. 1889 v Parizu. 1. maj so izbrali za delavski praznik zato, ker je bila v maju 1886 v Chicagu velika stavka. Stavkajoče je napadla policija in pobila več tisoč delavcev.

Danes praznuje 1. maj proletariat vsega sveta. Razni narodi ga praznujejo različno, vsak v svojih pogojih. Na Vzhodu ga praznujejo z bučnimi vojaškimi paradami, kjer pokažejo najnovejše dosežke oboroževalne tehnike in svojo moč. Pri nas ga praznujemo s povorkami, na katerih prikažemo dosežke našega gospodarstva. Na Zahodu ga praznujejo delavci s številnimi zborovanji. V fašistični Spaniji prično delavci za 1. maj z velikimi stavkami – borbi proti fašizmu. Toda Francov režim jih neusmiljeno zatira, zapira delavce in ubija njihove voditelje.

Tudi v ostalem svetu praznujejo praznik dela: v Aziji, v Afriki in Ameriki. Na svobodni Kubi ga praznujejo z velikimi povorkami. Sedaj se je pridružila Kubi še svobodna Alžirija.

Mnogo je delavcev, ki so še borijo za svoj praznik in za svoje pravice. Toda prej ali slej bodo zmagali vsi po vsem svetu.

V.K.

ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA

Da bi izvedeli vašo mnenje o glasilu, objavljamo danes anketo:

- 1) ALI TI UGAJA VSEBINSKA RAZDELITEV LISTA ?
- 2) KAKŠNIH PRISPEVKOV POGREŠAŠ ?
- 3) KAKO NAJ PO TVOJEM MNENJU REŠUJEMO PROBLEM – POMANJKANJE PRISPEVKOV ?
- 4) ČESA BI ŠE ŽELEL V NAŠEM GLASILU ?

Odgovore oštovilčenc napišite na liste in ga oddajte v naš nabiralnik pred vratarnico. Začetljeni so tudi odgovori tovarišev profesorjev.

ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA ANKETA

časov na celotni letnik. Če je bila v obdobju do 15. aprila 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje. Še večji del načrta je bil izveden po tem, da je bila v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Izborni īnspektor je imel v rokah predmet, ki je bil vključen v raziskovanje. Če je bil v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje. Še večji del načrta je bil izveden po tem, da je bila v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

SMRTI īnspektor je imel v rokah predmet, ki je bil vključen v raziskovanje. Če je bil v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Počakljivo moj spomin je, da je bil v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Odyzemiščno jih spomin je, da je bil v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Pridi! ni dinastična rjava in v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Čakam te!

TA v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Ovijimo se svojo črno kopreno, in v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Pridi! ni dinastična rjava in v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

Čakam te!

Čakam te kot novesta

z belo tančico na glavi.

Še tam, da dinastična rjava v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

TUDI POŠTENOST ZDRUŽUJE dinastična rjava v obdobju od 15. aprila do 15. maja 1945. Vsi so bili vključeni v raziskovanje.

V bližini mesta v vasi Brezovica, je stala majhna hiša. V njej

sta živelj oče Jernej in mati Marija s svojo hčerko Živo.

Starši so dobro vzgajali svojega otroka, čeprav niso imeli

vsega v izobilju. Ker se je deklica dobro učila, je nadaljevala šolanje na gimnaziji. Bila je lepo deklica. Po ramnih so

ji padeli mukki, veloviti, kostanjevi lasje, obraz je bil rožnat in kot dve lučki so ji zrcalo plave oči. Bila je vitka

postava. Zato ni čudno, da se je vanjo zaljubil mladi fant Peter. Bil je velik, suhlast in črn. Studiral je pravo. Vsak

dan sta se Živa in Peter vozila v šolo v Ljubljano. Postala

sta velika prijatelje. Ljubila sta se.

Nočega jutranje Živa stopala po pločniku proti šoli. Pravkar

so prvi jutranji žarki obsvetili mesto. Ljudje so živo hiteli

gori in dolni. Tudi ti se so veselili pomladi. Nedenkrat je za-

gledala deklica na robu pločnika črno denarnico. Sklonila se

je in pogledala okrog sebe. Nihče se ni zmenil za njo. Tako

lepe denarnice še ni imela v rokah. Odprla je svojo šolsko

torbico in najdeni predmet shranila. S počasnimi koraki je

nadaljevala pot proti šoli. Vesela je bila, da je nekaj na-

šlo. Že je prišla do gimnazije. Srčavala je veliko sošolcev,

ki so hiteli v razredu. Njej pa se ni mudilo. Šolski zvonec

je naznani pričetek pouka, ena pa si je mislila: "Povem, da

je imel vlak zamudo, pa bo opravičeno." S počasnimi koraki

je odšla v šolsko stranišče. Odprla je torbico, da znova po-

gleda denarnico. Odprla je svetel gumb in v predalčkih denar-

nico se jo pokazala osebna izkaznica in 60.000.- dinarjev.

Dih ji je kar zastal. Tedaj je zaslišala trde korake, ki so

se bližali stranišču. Hitro je denarnico dela v torbico in

izstopila. Bila je razburjena in roke so se ji tresle. Malo

je manjkalo, pa bi se zaletela v profesorja, ki je učil ti-

sto ur v njenem razredu, zgodovino. Grdo jo je pogledal in

odzdravil. Deklica je odhitela v razred. Usedla se je na se-

dež poleg okna. Takoj pa se je tudi profesor vrnil in začel

razlagati.

Živa ga ni poslušala. Iz denarnice je potegnila osebno izkazni-

co in ugotovila, da je last neke prodejalki iz Postojne. Izve-

delo pa je tudi točen poslov. "Čop rav sem bila do sedaj dobr

in poštena, ji tega denarja ne bom vrnila," si je mislila. Že vnaprej se je videla, kako lepa bo v novi obleki, nagnavici in čevljih, ko bo šla na sestanek s Petrom.

Pet šolskih ur so je takrat vleklo v neskončnost. Končno je le zazvgnilo - konec. Živa se je sama odpravila iz šole po mestu. Šla je nakupovat. Še nikoli ni imela toliko denarja kot takrat. Šla je v Modno hišo. Kupila si je naylon nagnavice, nizke čevlje s peto in modro obleko. Z zavojem se je odpravila na vlak. Pri srcu ji je bilo težko in občnem l po. Doma so jo vprašali, kje je vse to dobila. Zlagala se je, da ji je kupil stric, ker je dobil v službi nagrado.

Drugi dan je bila nedelja. Lepo so je odpravila. Bil je lep pomladni dan. S Petrom sta šla po stezi proti gozdu. Tako lepo oblečene še ni videl. Zanimalo ga je, kje je dobila vse to. Živa mu je povedala po pravici, kako je prisel do denarja. Fant se je ustavil in dejal: "Da si tako nepoštena pa nisem vedel! Rajši imam twojo lepo in čisto notranjost kot pa zunanjost. Prosim te, da na kakršen koli način vrneš denarico in denar. Drugače pa pojdi, jaz te ne marom več." Kaj takega dokle ni pričakovalo. Po licu so ji pritckle solze. Zaradi denarnice izgubiti ljubljenega človeka. Ne, to ne more biti. Objela ga je in mu ihteče pripovedovala: "To sem storila zato, da bi bila lepo oblečena v tistih dneh, ko se srečujeva. Vseskozi ne je nekaj mučilo, toda vstrajala sem. Vidim, da si tudi ti pošten. Denar bom vrnila." Peter je bil vesel, da je Živa spoznala pot poštenosti, s katere v prejšnjih letih ni nikoli stopila.

Sklenila sta, da bosta zbrala toliko denarja, kolikor j že manjkal v denarnici in jo odpola lastnici. S skupnim nočni sta le zbrala tisti denar. Nekaj so dali strici in te, nalo pa sta si prihranili.

Zavitek je prišel na naslov lastnice. Zo letna prodajal a je bila zelo vesela, ker je po petih mesecih dobila izgubljeno denarnico in denar, ki je bil namenjen za nakup gramofo skih plošč. Čez dva dni je obiskala najditeljico. Lepo se ji je zahvalila in ji v pozdrav stisnila roko in 10.000.- din.

Tako srečna sta bila Živa in Peter. Napravila sta nekaj velikega in poštenega. Njuna srca so združevala poštenost, odkritosrčnost in ljubezen.

Angelca Urbanija

POGORIŠČE

Kako sonotno
je pogorišče velike ljubezni.
Veter vrtinči popel in dim
in ga odnasa v gluhe dalje.
Sama si in ne vcrjenemš, da je res,
kar je bilo laž.
Kako otožno
je pogorišče velike ljubezni.
Siv pepel drhti ob dotiku vетra
In ti strniš
in nimaš solz,
ki bi zaneglile resnico!

NEKOČ

Nekoč sem se želel potopiti
v modrino tvojih oči.
Potopil sem se.
Še sam ne vem kdaj.

In končno sem okusil
vso grenkobo tvojih oči.
Sklonil sem glavo kot grešnik
in te prepustil bolcčinam.

Veter

DRAGI BRALCI!

S TO ŠTEVILKO ZAKLJUČUJEMO 6. LETNIK IZDAJANJA NAŠEGA GLASILA
RESLJEVA 12. VSEM, KI STE SODELOVALI Z NAMI SE NAJLEPŠE ZAHVA-
LJUJEMO, ŽELIMO, DA SE TO SODELOVANJE MED NAMI ŠE POVEČA.

VSEM DLAJKOM I PROFESORJEM ŽELIMO PRIJETNE POČITNICE!

UREDNIŠTVO

ZIVLJENJE V NARAVI

(Nadaljevanje)

Toda ji je zaklical oče, naj odpre. Odprla je vrata in prestrašeno odskočila. Pred njo je stal ogromen pes. Toda oče ji je dejal, da naj bo mirna. Pes je legel pod mizo. Oče je zaprl vrata in sedel k mizi.

"Nisem se zmotil," ji je dejal "v gozdu so resnično neki ljudje. Nevarni so in zato sem pripeljal tega psa, da bo čuval kočo in tebe, dragi otrok. Ne smeš več hoditi sama po gozdu. Klicala ga boš Kestor in spremjal te bo povsod, kamor boš šla! Videl pa sem tudi medvedko. Pravi orjak je. Morda bo ona pregnala tujce!"

Minkina pozornost je prešla na Kestorja. Pokleknila je k njemu in ga obotavljače pogladila. Pomahal jo z repom in ji oblinil roko.

Prinesla je večerjo in jo postavila pred očeta. Kestorju je postavila skodelo v kot. Sama ni mogla jesti. Preveč stvari se je spremenilo v tem dnevu.

Po večerji je oče odšel spati, bil je utrujen od dolge poti. Minkin je primaknila stol h Kestorju in ga trepljala po gosti, črni grivi. Nato mu je v kotu pripravila ložišče in mu prinesla še velik kos kruha.

Odprla je vrata svoje sobice, toda Kestor je hotel z njo. Pogladila ga je in ga rahlo odrinila: "Kestor, morala boste biti previdna in hrabra!" Pogledal jo je z žametnimi očmi, kot da bi jo razumel.

Ponoči se je Minka nemirno prenetavala po postelji in vmes večkrat kriknila.

Zjutraj je ves gozd oživel. Ptice so zapelje. Lahan vetrč je povzročil prijetno spravljanje. Minka se je hitro oblekla in stopila na prag kočo. Oče je bil že pokonci. Cepil je drva in jih skladel k stoni. Pozdravila ga je, tedaj pa je pridrvel izza oglja Kestor z glasnim laježom.

Minka je stekla pred njim po stezi. Vse zasopla se je ustavila na josi in ga potrepljala. Tedaj se je oglasil strašen hrup in vmes je bilo slišati očetov glas. Minka je zapnila: "Kestor, hitre! Oče je v nevarnosti. Tec!"

Kestor je zdivjal proti koči. Tudi sona je tekla. Pred hišo je oče vihtel sekiro nad dvema podivjanima psem. Kestor se je pognal na najličnjega in mu zcesal zobe v tilnil. Oče je nedten drugemu prekljal glavo. Minka je zaprla oči pred groznim prizorom. Kestor se je besno boril in končno premašal nasprotnika. Na tleh je obležalo dvoje trupel. Oče je dejal: "To je neovrgljiv dokaz, da so v gozdu ljudje ločevi. Psa sta gotovo njenova." Zaten je izkopal jame in ju pokopal. Minka se je vsedil na klop. Srce ji je razbijalo kot stroj. Bila je raztresena. "Ne smem se boti," si je govorila, "skočila bom biti pogumno. Ponagala bova s Kestorjem očetu, da odpravimo nevarnost."

Oče je bil pospravil sledove boja, nato pa je odšel v kočo. Vrnil se je s puško. Minkā je škočila kvišku in ga poprosila: "Dovoli, očka, da te s Kestorjem spremiva. Tako rada bi šla s teboj na obhod." Oče je znajal z glavo in rekel: "Danes ne, kdaj pozneje. Bom že sam opravil!". Minka ga je žalestno pogledala in odšla po stezi. Tudi Kestor je šel z njo. Ko sta prispela do koščatega grma, sta skočila zanj in se skrila.

Knalu so se začule stopinje. Bil je oče. Bled v lica in razmršen je stopal po stezi. Minka ga je opazovala in si nisnila, kako ga je vse to prizadelo.

Ko ga nista več slišala, sta se odpravila po drugi strani v gozd. Kestor je včhal po tleh in šel tesno ob njej. Čajci se je pognal naprej. Ni si upala poklicati ga, ker li jo lahko slišal oče. Šlo je hitro za njim. Bile je tako zavzeta, da ni zaslutila nevarnosti. Zaslišala je stopinje. Sunkoma se je obrnila. Zazrla se je v oči močnega človeka. Njegov pogled je obrnila. Čudila se je, kje je Kestor. V ten trenutku si je želela, da bi bil ob njej. Čutila je neznanca za seboj. Rečnično, neznanec je bil tik za njo. Dohitel jo je in jo zgrabil za roke. Pogledala ga je, začudo mirno in s trdnostjo. Obraz mu je bil lep, a obenem nevaren. Tudi on jo je opazoval. Spustil jo je. (se nadaljuje)

SLOVO

Zima zapušča deželo. Sonce, ki ob popoldnevih s svojimi topolini žarki božič poljano, povzroča solzenje. Ulice so razmocene, steze, poti, travnik, dvorišče, vrt, vse se solzavo poslavljajo od zime. Moje okno je odprtlo. Sedim pri mizi in zanjo šljencam strmin skozenj. Čutim streha joče. Kaj jo svet res tako žalosten - tako jokav?

Vrnem se nekaj dni nazaj. Večer. V sobi je medja svetloba. Med množico se skriva njegov obraz. Iman ga čisto pred očmi. Njegove velike oči me zročajo z neko bojaznijo. Ne vem, kako naj se mu približam. Težko mi je, preveč ljubezni je v meni. Ču-

tilo sem udarēc v meni, kô bo spregovoril - zato se mu ne upam približati. Nekaj časa že nepremično sedim ob topli poči. Ta mi je vsak večer princšala največ zadovoljstva. Nocoj mi ni draga. Sovražim jo čeprav ne ven, zakaj.

Končno se upogumim in ga vprašam čisto mirno: "Kaj misliš - rada bi se znebil slutenj - raje mi povej danes kot jutri?" Toliko sem iztisnila iz sebe. Več nisem mogla. V grlu me je močno tiščalo. Nekaj trenutkov je samo nepremično zrl vrne. Poglebila sem se v njegove oči. Kolikokrat sem jih že gledala že tako blizu. Toda teko lepe niso bile še nikoli. Kot bi vedela, da jih zrem zadnjič, sem si jih hotela vtisniti v spomin. Nisem se prenakmila z mesta. Nchote sem ga zrla kot otrok očeta, ki nu bo vsak trenutek izrekel kažen. "Niman kaj reči, konec je!" Te besede so me udarile po glavi. Zbudile so me. Stisnilo me je v grlu - zbolelo me je srce. "V redu - če je ta ..." več nisem spravila iz sebe. Obrnila sem se in stekla. Nisen vedela kam, toda proč, proč. Tu žge, žge!

Kje sem, sem se zavedala šele, ko sem začutila solze, ki so mi napravile tok čez lico na roki, ki so ležale na misi.

Irena

I. ČAKAM

Zdaj slonim
na oknu
in gledam
v njeno sobo.

V mojih dlanach
umirajo
njene solze.

Že dolgo čakan
njenih besed.

II. MOGOČE

Mogoč se bova
peljala s staro kočijo,
z lenobno mislij
v narročju.

Mogoč
boš na obronku
sajastih besed
opazila
moje solze.

Daj mi roko,
ne večer
je vse več
strahov!
Verjemi mi!

III. RECITE JIM

Recite jim,
da so dnevi odšli,
da ne bo več
jutra.

Z noglo na obrežju
razburkanega morja
vpijejo galobi

Recite jim,
da ladje še
dolgo ne bo ...

IV. NAŠ ČAS

Dvignite svoja pokrivala!
Nekdo prihaja.
Priklonite se!
Človek gre mimo.
Spuštite rolete!
Nekoga pokopavajo.
Povejte na glas:
gre za človeka!

Ne klonite v neglenem
jutru!
Vse več je vzravnanih ljudi.
Gre za človeka!
Pojdite na posvetovanje!
O mladini teče beseda.
Podjetje je v deficitu.

Ko smo šli z đdnjič na prvomejsko proslavo v mladinski kino, sem opozila, da so nekateri fantje, ki v šoli sploh ne kadijo, pridno vlekli cigarete in puhali dim okrog sebe.

Rada bi vedela zakaj kadijo prav takrat ko so v družbi z dekleti. Na nos ne napravi fant s cigaretom v ustih posebnega vtisa, mislimo si, da je pač zopet eden tistih, KI HOČE POVEČATI SVOJO NEPOMEMBNOST!

ZAPIS IZ DNEVNIK.

Vreme ni najbolj lepo, a vseeno sem si vzela nekaj časa. Šla sem na izprehod. Tu pa tam se po travniku že razcvita vijoličasti žafran, ki je danes ves sključen. Tudi trebentice se ni zdijo nekako boječe. Pa to ni čudno, saj so morale prenesti že toliko trdih udarcev dežnih kapljic.

Na cesti, ob kateri rastejo starikavi kostanji, je stala gruča dečkov. Govorili so glasno. Približala sem se jim, ker son jih nekaj poznala. Toda joj! Najstarcjši deček Boris je držal v roki zračno puško. Obrnjena je bila navzdol proti malemu vrabčku, ki pa ni bil več živ. Droben curek krvi je počasi polzel po mokren kožuščku. Že je jeknilo in vrabček je bil že drugič obstreljen. Pogledala sem Borisa, ki je hotel že tretjič sprožiti. Močno sem ga udarila po roki. Ko me je zagledal, je zardel in s sklonjeno glavo zapustil gručo. Nekdo je glasno zajokal. Bil je to komaj 5 letni fantek. Vrabček se mu je smilil. Hotel ga je pobrati, a ne iztegnjene ročico mu je stopil nekoliko starejši fantič: "Fusti ga, amera. Saj delajo vrabci vendar samo škodo. Sploh jih ni škola!" Drugi so še vedno nemo strmeli nekaj časa v vrabčka, nekaj časa pa proti meni. Nato se je vrnil Boris. Namesto puške je nosil s seboj lopato. Brez besed je vzel vrabčka in ga zopal ob deblu komaj brstečega kostanja.

Igor je še vedno jokal. Ko je Boris končal delo, se mu je fantek približal. Boris so je sklonil in ga objel. Zdaj pa se je iz gruče utrgalo nekaj fantov, ki so divje vpili: "Boris, reva! Boji se deklet in se namesto z njimi druži s cemrami!"

Borisa je to jocilo, a se je zadržal. Ni se hotel še enkrat prenagliti. Prijel je Igorja pod roko in skupaj smo odšli proti bloku. Odslej je Boris v očeh nekaterih fantov reva, a mi odobravamo, da jo premagal samega sebe.

KO ODHAJA VLAK

Zrl je odhajajoči vlak;
dež pa je padal,
padal ...

Na obraz in razprte oči
je udarjal
udarjal ...

V prsih pa mu je bilo,
tolklo
razbijalo

M. Weber

OTROCI

Otroci,
drobni jokavi
otroci
pojejo pesem
o rožah v blatu,
o pohojenih travah,
o pijanem očetu.
Otroci
so sami.

V blatu stoji,
v travah ležijo
in preklinjajo kamne,
pisane metulje,
preklinjajo pijane očete.
Otroci
drobni jokavi
otroci.

M. Weber

NASLEDNJO URO ZEMLJEPIS

Naslednjo uro zemljepis!
Te vsakemu gre mimo ušes.
Goba kreži iz kote v ket,
da pobriše prah povsed.

Na pragu se profesor naš ustavi:
in zagleda Sabino, ki je brala zgodovino.
Jo potegne za ušesa,
ki so dolga kot peresa.

Brž pokliče gor Mileno.
Milena bleča, zdaj zelena, mu je previla imena.
Zdaj profesor razjezi se
v klop nažene to Mileno in napiše ji še eno.

"Naslednjo uro zemljepis":
reče mi sosedka,
poleg tega pa se rečen mene,
razred ves tega zaveda.

Cvetka

Mogoče ste prebali kritiko za 3. številko "Resiljeva 12" v zadnjih Mladih potih. Mislimo, da se s kritiko strinjate. Vprašali se boste, kaj je vzrok temu. Preprost odgovor: prenalo prispevkov, predvsem proze. Proza je neproblematična, včasih zdrava, večkrat se sami čudimo, da dijaki na tak način doživljajo okolico. Pričakovali bi zrelojšega pогled na človekove notranje probleme.

Uredništvo priporoča sano še to:

Naš list nikakor nima namena biti zgolj literarno glasilo, preč pa odrez življenja dijakov na zavodu. Želeli bi več prispevkov, ki bi se lotevali problematike samoupravljanja, šolskega dela in pa idejnega vzgoje.

Uredništvo

OSTALA JE SAMA

"Že štirinajst dni odlaševa z najinim pogovorom. Dobro veš, da je nemti enako hudo kot tebi. Toda biti si morava na jasnen. Kako bo z najino ljubeznijo! Dobro veš, da se ljudjo, ki so 70 km ločeni eden od drugega, razidejo," je rekla Eva in pogledala Janeza, ki je strmel rekan v daljavo.

"Prosim te, ne načenjaj tega vprašanja, ko veš, da je za oba neprijetno", je odgovoril Janez. "Ne misli, da bo sedaj vsega konec. Vsako soboto pridem v Ljubljano in ostanem čez nedeljo pri tebi." "Vem, da ne boš pozabil. Fantje sta vsi enaki. Vidite drugo deklo in pozabite na tiste, ki vas čakajo."

"Ne bom te pozabil. Inam te rad."

Eva, ki je do tedaj komaj zadrževala jok, je s podvrgjeno močjo zajokala.

"Ni boš zvesta?" je vprašal.

Ni odgovorila. Objela ga je okoli vratu in ga poljubila.

"Ti moj ljubi," je dahnila in ga lahko potegnila k sebi.

Sedaj ko je sedela ob oknu, se je vsega tega sponinjala. Res je mesec dni držal besedo. Sedaj pa ga že dolgo ni več. In vedela je, da ga ne bo več. Stopila je k omariči, v kateri je imela njegovo sliko. Nekaj časa jo je gledala, nato pa je je odnesla k peči. Uničila je še zadnji sponin nanj.

Maja

PESEM

Iskala sem stroho
po tenuh ulicah mesta,
v množici tujih obrazov,
ki me niso razumeli.
Nisem je našla.

v razvratnih kavarnah,
v hrušcu in v šunu
prebujajočega mesta.
Nisem je našla
v nočeh brez spanja
v tihoti noči in teme.

Tolčili so me
brezčutno, brez srca,
samo z golimi besedami.
A zdaj sem jo našla,
našla v tvojih lepih, globokih očeh

IZ CIKLA OTROŠKIH PESMI

APRILSKA

Mar že veste
to novico,
da petelin naš nocoj
znesel jajce je,
kot pest veliko? ..

In iz njega, bratci dragi,
sмо spekli van aprilske to potico

Otmar Repovš

MOJ OČKA

Moj očka je pa velik mož!
Mislim, da še večji
kakor pesniki, pisatelji,
vsi skupaj.
Moj očka je res velik mož!
Pa nikjer ne piše,
kje je rojen,
kam je v šolo hodil -
niti kdaj je shodil.
Pa je očka velik mož;
večji od vseh stricov,
tet in vseh šosedov
Da, še mama komaj mu do
rane sega ..
Oh, res škoda,
da še ona ni velika kakor on.

Otmar Repovš

SOLZA V POMLADANSKEM SONCU

Skozi okno sem s pogledom objel prebujojočo naravo. Dnevje je zelenelo, češnje so cveteli in se odelo v prelepo belo obloko. Beli oblački so počasi plavali po nebnu. Sonce je vesel sijalo in božljivo nežno cvetovo.

Po cesti je počasi stopal utrujen mladenič. Glavo je imel globoko sklonjeno. Obločen je bil v zakrpano obliko. Začudil sem se, da more biti človek tak med zelenjem in belimi cvetovi. Pozorno sem ga pogledal v obraz. Obraz je bil lep, po uholjen, a u lice sta se mu zarezali dve gubi. Njegove sinjene re oči so otožno gledale prelepo naravo. Ustavil se je pod cestočo češnjo, sedel in naslonil glavo na deblo. Oči so mu bile polne solz. Stisnilo me je pri srcu. Globoko sem se zanihlil, misel mi je ušla v preteklost, sponnil sem se, kako sem še kot otrok, hodil za takim mladeničem in vpil za njim. Danes me je sran. Težko mi je bilo ob pogledu na mladeniča. Hotel sem mu pomagati, a me je bilo sram tistega dogodka. Zazrl sem se mu v obraz in skušal odkriti kaj ga teži, daje postal tako otožen. V njegovih očeh pa sem videl le solze. Zagledal me je in postalo mu je nerodno. Ko sem se mu nosmehnil se je obrail in po licu se mu je potočila solza.

Odšel je ob siju večerne zarje, ki je nežno obarvala nebo in utevil v poslednjih sončnih žarkih. Češnjevi cvetovi so se zapirali, veter je zapihljal in se poigral z listi. Žalel sem, da bi neznanemu mladeniču odpihal žalost in trpljenje in da bi mu ohladil njegovo čelo in posušil solze.

L.J.

PESEM

Ne srečo rajske,
žalosti le strune
uglašal v mojem srcu bi.

Čuj!

Ko si razdal zaklade
tvojih arij,
daroval si mi lepoto ločja,
ki spremlja dan na dan me
v dneh otroštva.
O, kje je lokvanjev beli cvet!
Ako pripravljena je kosa,
nej reče!

KADAR IMA VLAK ZAMUDO

(Namesto diskusije o problemu vozačov)

Iz sna me prebudi ura, ki je zaropotala na omarici. Kazalci so kazali pol šestih. Vstanem, se umijem, oblečem, še malo pojen in že moram na vlak. Ker sem bil pozen, sem moral vso pot teči. Do postje imam deset minut.

V Medvodah se vlaka iz Gorenjskega in iz Ljubljane srečata. To jutro je bil vlak iz Ljubljane že na postaji. Ko sem tako ves zasepel pridirjal na postajo, je vlak potegnil in odpeljal proti Kranju. Slišal sem, da bo imel naš vlak za Ljubljano pol ure zamude. Kaj sedaj? Bilo je mraz. Termometer na postaji je kazal 14°C pod ničlo. Hotel sem iti v čakalnico, toda nisem mogel notri. Bila je polna delavcev, ki se vozijo v Ljubljano na delo. Ostal sem zunaj. S prijateljem sva hodila po proggi gor in dol, da bi se ogrela. Ko je pripeljal vlak sva bila že vsa prezebla.

Načnila sva na vlak. Imela pa sva smolo. Nalčela sva ravno na vagon, katerega niso ogrevale. Bilo je neznansko mraz. Ljudje so kar stali. Če bi sedeli, bi jih še bolj zeblo. Nekdo je hodil po vagonu gor in dol in dejal z nasmehom: "Danes bom šel pa kar peš v službo." Midva s prijateljem sva brčala z nogami in poskakovala, da bi se ogrela.

V Ljubljani smo izstopili iz mrzlega vagona v še bolj mrzlo okolico. Ves premržen sem prišel se z drugimi "zamudniki" v šolo. Seveda smo zamudili nekaj minut pouka. Profesorica, ki je ravno razlagala "antimatematiku" pred tablo, je ujezila naša zamuda, ker smo jo zmotili in je jezno dejala: "ali ne morete priti prej!"

Kaj smo hoteli. Taka je pač usoda vozačev. Blagor jim, ki lahko spijo, medtem ko se mi vozimo v zadimljenih ali mrzlih vagonih in čakamo na mrazu ali vročini na vlak.

Viktor Z. Kršinar

DAJ MI MOČ

Vrni mi pretoklost,
bodočnost,
vrni sij,
vrni mi
najlepši dan!

Vrni mi bol,
povrni deževje,
vrni mi rjave
plakajoči smeč!

SRCE - CIGAN

Srce je cigan,
ki išče nč in dan,
kako bi bil junak,
da vsak bi bil
dnoban korak
njegov, popoln.

Takrat,
ko najde sonce,
dan mu izgine.
V tihi mu spomine
leže boj brez zmag,
boj brez porazov.

Obstancš.
Zakuješ me,
nikamor ne hitiš.

FILM FILM FILM

ŽENA V DOMAČI HALJI

Pred nedavnim smo si v Ljubljani lahko ogledali angleški film: Žena v domači halji.

Mislim, da je film dosegel svoj namen. Zgodba, ki je v njem zajeta je podobna resničnim življenjem tolikih žena.

Sprva nered v hiši napravi na gledalcu slab vtis. Zato se ne začudiš ko išče mož razumevanja in ljubezni pri svoji tevarejšici v službi.

Toda kmalu vidiš priz re, ki ti prikažejo boro življenje žene in gospodinje, ki je svojemu možu in sinu le sužnja. V njenem življenju ni posvetila nikoli iskra sreče. Srečna je le, če je srečna družina. Rada se smeje, toda v njenem smehu je bolečina.

Ko ji mož po dolgem obetavljanju pove, da se hoče ločiti, najprej pomisli: "Saj te je le šala!" Toda, ko vidi, da je to grenka resnica, ne ve, kaj naj stori, da ostane zakon tak, kot je. Vsa nesrečna omedli, joče, toži - toda ne pomaga nič.

Ko mož na njeni željo pripelje v hišo dekleta, žena vsa obupana vpije nad dekletom in možem, končno pa jima odpro vrata.

Toda ko odideta, vidi žena, da je mož pozabil celo kovček. Hoče mu ga postaviti pred vrata, pri tem pa strese oblačila.

Kot v sanjah pobira posamezne kose in pri tem delu jo zlotti mož, ki se je premislil in vrnil. Pove ženi, kaj je sklenil, njej pa se zopet prižge luč sreč.

Glavna igralka nas je s svimi igralskimi sposobnostmi odvedla v resničen svet - v vsakdanjost.

Irena Kotar

RIMSKA POMLAD GOSPE STONE

Gospa Stone je ženska srednjih let, bogata in lepa igralka. Pred fotoreporterji in nadlegovalci gledaliških igralcev se z možem odpravi z letalom v Rim. Na poti ji mož izdihne v naročju.

Prispe v veselo, čudovito mesto Rim in se tam umakne v samoto. Živi sama v nesreči, ki jo je iztrgala iz srečnega okolja.

Živi sama s seboj dokler v njeno samotno življenje ne stpi kontesa - vodja skupine zapeljivev, ki si med seboj delijo nepošteni zaslužek. Igralko čarca s prikupnim mladeničem. Z njim preživi srečne ure. Ko mu pa ne more več nuditi veselja in razkošja, jo na vsem lepcem zapusti.

Takrat gospa Stone spozna resnico, s katero si je že dalj časa grenila življenje.

Že več filmov je bilo s podobno temo. Čudovito pa je zaigrala glavno junakinjo igralka Vivien Leight - ki nam prepričljivo pričara življenje igralke. Popolnoma se spoji s svojo vlogo.

Toda k dobrini igri pripomore tudi soigralec Warren Beatty.

Prepričljiva igra glavnih igralcev pritegne igralce in jim posreduje dolge ure razmišljjanja.

Irena Kotar

gledališče gledališče gled

Miguel de Cervantes Saavedra: ŠTIRI MEDIGRE

V mestnem gledališču ljubljanskem so odigrali slušatelji akademije za gledališče, radio, film in televizijo Cervantesove "Stiri medigre";

Budni stražnik
Sarmanska jama
Dva jczičneža
Čudežno gledališče

Vse štiri spominjajo na italijansko komedijo dell'arte. Cervantes jim je dal prefinjen izraz in pa očitno družbeno kritično ostrino. To so predvsem satire zoper nравno topost, ljudsko omejenost in lahkovernost. Zanimivo je, da pesnik pri tej satiričnosti vedno zadene v življenske resnice. V njih je očitno živo poigravanje igralca z gledalcem in pa vrste variacij z življenskimi klovni ipd.

Scena so s časom dojanja sledoujena, saj potupočni komedijanti niso imeli s sabo dosti rekvizitov poleg šodov, ki so jimi služili za prevaženje vode, obenem pa tudi za stole in mize. Preseča nas tudi zasedba. Kot vemo, je v Španiji štela skupina potupočnih komedijantov pet igralcev, muzikante in eno ali dve ženski, ki sta prepevali. Da bi tudi v teh igricah ustvarili čim vernejšo podobo tedanjega časa, nastopa v vseh štirih igriah 35 igralcev, medtem ko nekateri nastopajo celo trikrat ali štirikrat, le da menjajo videz.

Pohvaliti je treba tudi igralce. Res ni bila njihova naloga lahka, saj so morali nekateri celo štirikrat bistveno spremeniti svojo vlogo. Od vseh igralcev sta najbolj izstopala Mojca Ribiceva in Jože Mrak, ki sta tudi glavna junaka Petroneve zgodbe Starši naprodaj.

Pohvalno je tudi delo režiserja Franja Potočnika - slušatelja oddelka za režijo, ki je svojo težko naloge - ustvariti enotnost vseh štirih mediger - zelo dobro rešil in lčko rečeno, da je dosegel cilj, ki ga je publike pričakovala.

F. Ravnikar

Norman Barach-Carrol Moore: CVETJE HVALEŽNO ODKLANJAMO

V malem gledališču je bila januarja premiera komedije Normanja Baracha in Carrola Moora - Cvetje hvaležno odklanjamo.

Ameriško drame ne zasledimo pogostokrat na naših amaterskih odrih, ker je počasi preveč skonstruirana in umetno grajena, da bi ogrela izvojalce ali občinstvo. Od časa do časa jo pač srečamo na naših amaterskih odrih prav zaradi romanjkanja domačih del s podlido odersko zgradbo.

Komedija Cvetje hvaležno odklanjamo ima v glavnem podoben smisel kot Molicrov Namišljeni bolnik. Človek, ki ima preveč opraviti sam s sabo, ki s svajimi boleznimi mori sebe in bližnjega je že od nekdaj predmet zbadljivk in posmehovanja.

Zakon Kimballovih je srečen. Toda mož Jody je velik hipochondriker. Jody Kimball tarna, da ga zbadava v prsih. Zena George ravna z njim milo, prav kot z dojenčkom. Ko mu prinese zajtrk, se ne upa pojesti nasla, češ da ima strupene snovi v sebi. Žena je navajena stokanja, zato je niti ne razkuri.

Neko popoldne ju obišče ženin znanec Bert. Z George sta še vedno v dobrih odnosih. Ker Jody tarna, da je bolan, odide sana v mesto.

Med tem pride zdravnik. Jodyja pregleda. Njegov izvid: slabá probava. Da mu tablete, ki naj mu izboljšajo probavo. Med tem ko gre Jody v kuhinjo po kozarec vode, pa se dr. Marisseyy pogovarja telefonično z mestnim specialistom: "Pač, čez nekaj tednov bo umrl". To Jody sliši in misli, da se pogovarjata o njem. Ves obupen pričakata čeno. Toda ne izda ji prav ničesar. Vest o smrti pove lo prijatelju Arnoldu, ki ga nagovari, da napiše epiforo in si rezervira mesto na pokopališču.

Tudi dr. Morrissey se je oglasil pri obupani George in ji povedal, da njen mož sploh ni bolan. Tekrat pa se je začelo gorje za Jody. Kljub zatrjevanju, da je slišal dr. Marisseya, da bo umrl, mu žena ne verjame. Obtoži ga flirta in ga hočč zapustiti.

Prijatelj Arnold mu svetuje, naj vse prizna - čeprav je pravzaprav vseh 15 let živel vzorno zakonsko življenje. Dan pred odhodom ji pove, da je imel deklo. Njegova pripovedovanja pa so bila izmišljena. Ženo to še bolj ujoci.

Med tem časom pa pride uradnik pogrebnega zavoda in prisenco potrdilo o plačanem mestu za troje oseb na pokopališču. George spozna resnico in vidi, da je mož popolnoma nedolžen.

To je kratka vsebina komedije. Zanimivi so prikazi ko Jody premišljuje o smrti. Svojo ženo vidi kako predeja svinčnike po cestah, da ne bo umrla od lakote.

Komedija je bila dobro odigrana. Vloge so zelo tipizirane. Da bi debila komedija značilni ameriški prizvok so uporabili nekaj angleških besed.

Komedijo prikazuje nemšljnjega bolnika, ki fantazira, da je vedno bolan, vedno čuti bolčino.

Komedija dobiva včasih že tragični značaj, kar ji daje prijetnejši, nevsakdanji videz.

F. Ravnikar

ZGODBA O VASKU

V vasici Sos živi le še malo ljudi, zekaj vojna je in mladi može se se jo morali udeležciti. V vasi je ostal le še mladi brivec Vasko - velik zanesenjak in naivnež. A tudi njega je kmalu zajel vojni vrtinec. postal je edino upanje Maridono-ve vojske. Z važnim sporočilom je šel na pot mimo preoblačenih vojčkov in prišel na sovražnikovo ozemlje. Tam ga zakrinkani vojaki - drevesa - ujenojo. Šele sedaj se je Vasko zavedel, kaj je njegova naloga. Ni nasledel ne lepim besedam ne gružnjom, povedal ni ničesar in to je bil dovolj velik vzrok, da so ga sovražniki ubili. Zaman je jokala za njim Marjetica, ki je malega brivca videla v sanjah in se vanj tudi zaljubila. Začela ga je iskati, a je našla šele mrtvega. Tri iskanju stá se z Vaskom sicer srečala, a ga ni prepoznala, ker je pričakovala brivca - vojaka z našivi in z medaljami.

Pisatelj te drame je Georges Schehade, Povzal je dve zgodbi: Marjetičino in Vaskovo, ki pa se nesrečno končata. Zaman pričakuje gledalec srečnega konca; Vasko umre.

Igralci so to delo zares odlično prikazali. Branko Miklavčič Marjetičin oče, svoje vloge sploh ne bi mogel bolje odigrati. Tudi ostali igralci so se vedeli neprisiljeno in so svoje vloge obvladali. Kostumi so zelo dobrni. Če pa pogledamo sceno, je pa ta nekaj posebnega, edinstvenega, ki gledalca pritegne s tako močjo, da pozabi na delo, ki se pred njim odvija in je polno pocizije in lepete.

OBISKALI SMO ZAMEJSKO MLADINO V TRSTU

Lansko leto, ko smo pričeli sodelovati s slovenskimi srednješolci v Trstu, se nas povabili, da jih obiščemo. Povabili smo se odzvali. V petek 10. maja je pet dijakov odpočevalo v Trst. Z nami je bil tudi član OK ZMS Ljubljana Gorazd Mišič.

V soboto zvečer smo imeli v Gregorčičevi dvorani v Trstu predavanje o samoupravljanju, o vlogi mladine in o kulturi. O delavskem samoupravljanju v SFRJ in o Krajevnih skupnostih ter zborih volilcev jim je govoril Viktor Kršinar. Govoril je tudi o naših mladinskih organizacijah, predvsem ZNS, ki je vedilna mladinska politična organizacija v Sloveniji.

O samoupravljanju na naših šolah je govoril Gorazd Mišič. Tожasnil jim je delovanje šolskih in razrednih skupnosti, vključevanje dijakov in profesorjev v šolskem odboru itd. Govoril je tudi o nastajajočih klubih mladih, kjer mladinci razpravljajo o problemih in vprašanjih, ki jih zanimajo. Vera Rožič je govorila o samoupravljanju na učiteljišču, o krožkih in organizacijah, ki tu obstajajo.

Mladinci so z zanimanjem sledili predavanju in živahno diskutirali. Presenetil jih je odnos med profesorji in dijaki pri nas. Skoraj neverjetno se jim je zdelo, da nosi dijaki sodelujejo v ocenjevanju in opravičevanju.

Pojasnili smo jim tudi, kako pri nas gledamo na mladinski ples. Prisostvovali smo tudi predavanju, ki ga je priredila KPI, predavanju je sledil film "Morire a Madrid" (Umreti v Madridu), ki prikazuje bedo španskega ljudstva in gospodarsko krizo, katero so pristaši Franca izrabili za oborožen odpor. Razgovarjali smo se tudi s predstavniki napredne italijanske mladine, katere je zanimal predvsem naš šolski sistem in marksistična vzgoja mladino v naših šolah. Sledili so razgovori s predstavniki Mladinske iniciative, ki združuje zamejsko mladino vseh političnih strank. Skrbi pa tudi za izvensolsko udejstvovanje mladičev, v okviru katere deluje več kulturnih in političnih organizacij.

Zveza demokratičnih srednješolcev je organizacija, ki povzuce srednješolce. Izdaja tudi glasilo "Mladinska tribuna", ki ga prejemamo tudi mi. Pripravljajo tudi debatne večere v Gregorčičevi dvorani. S predstavniki smo se razgovarjali o glasilih in nadaljnem sodelovanju med nami, ki naj postane se plodnejši.

Obiskali smo tudi nekaj znanih kulturnih spomenikov v Trstu in grad Miramare.

V času našega bivanja v Trstu smo stanovali v Slovenskem dijaškem domu, kjer je okrog 120 dijakov in študentov.

Vzgojno osobje v tem domu se trudi, da bi nudilo dijakom toploto, domče okolje kar se jim, mislim tudi posreči. Presenetil nas je tudi odnos med vzgojitelji in dijaki, ki je zelo dober.

Spoznali smo se z mnogimi novimi tovariši. Vsi so bili prijazni z nami, kot da bi se že dalj časa poznali. Odnos med nami je bil nadvse prijateljski - tovariški. Tržaški tovariši, še enkrat najlepša hvala za vašo gostoljubnost!

Verjetno se boste čudili, da je v našem glasilu malo prispevkov o mladinski organizaciji na učiteljišču, vprašali se boste kaj je temu vzrok. Da, tudi mi se vprašamo kaj je temu krivo? Čakano na odgovor predstavnikov mladinske organizacije!

Uredništvo

RAZREDNA SKUPNOST

Za letošnje šolsko leto so ne izvolili za razrednega in mladinskega predsednika. Zdela se mi je, da premalo znam in da sem premalo odločna. Toda sprejela sem funkcijo na željo razrednega kolektiva.

Večkrat premišljujem, kaj bi napravila, da bi bil naš razred boljši. Vsak petek se vrstijo razredne ure. Stojim pred razredom in govorim. Vame je uprte 27 pogledov sošolk in šošolcev. Med njimi so tudi moje najboljše prijateljice. Vse imam rada, nikogar ne sovražim. Pogovarjam se o razrednih problemih. Ni nam vseeno, če ni v celoti uvedeno javno ocenjevanje. Marsikateri še vedno ni v celoti sprejel javnega ocenjevanja. Ne seme pa pozabiti tistih profesorjev, ki znajo biti demotivativno človeški. Večkrat se prepiram zaradi discipline in vedenja. Želimo, da bi bil razred lep, zato smo prilepili na stene nekaj slik, prinesli zimzeleno lončnico in na mizo smo namestili vazo s cvetjem. Naša učilnica je naš delovni prostor.

Govorimo o učenju. Včasih se sliši: "Srednja šola od gladine, vse preveč zahteva. Čez mero jo obremenjujejo. Dijaki tega ne bodo zmogli." Vse to je potuha. Tako govorjenje je vod na mlin dijakovi lenobi, h kateri so nekateri dijaki še posebno nagnjeni. Pregovor pravi: Lenoba počasi hodi, zato jo revščina hitro dohit. Delo je človekova življenska dolžnost. Višji ko je življenski cilj, več si je treba prizadevati, bolj se je treba potiti, da ga dosežemo. Kolikim udobnostim in užitkom se je treba odpovedati in se z vso silo volje, brez omahovanja in omagovanja, ne da se "sami sebi smilili", pognati na pot, ki drži do cilja. Mehkužno vzduševanje, omahljivost, poslušanje samega sebe, kaj mi je ugodno in kaj ne, so največje ovire za doseg življenskega cilja. Že četrto leto se srečujemo v šolskih klopcih. Spoznali smo se že med seboj. Druži nas edina želja, da končamo učiteljišče. V razredu nimamo pijancev, strastnih kadilcev ali pretepačev. Govorimo o vedenju: Lepo vedenje je dokaz srčne kulture. Lepo vedenje kriсти nam sanim. Človeka s srčno kulturo ima vsak rad. Ob njem je prijetno doleti in živeti. Lepo vedenje nam utira pot v življenje in odpira marsikatera vrata. Za pravo oliko je potrebna srčna kultura, ki v bližnjem vedno vidi sebi enakega človeka.

Naš vzgojitelj in razrednik nas je vseskozi vodil. Letos nas je nekoliko zapustil. Najbrž se mu zdi, da smo že dovolj zreli za samostojno delo, teda včasih poprošamo njegovo dobrosrčno tolažbo in pomoč. Vesela sem, da sem v takem razredu. Razumešno drug drugega in se ne delimo v tabore. Ne morem pa trditi, da se nikoli ne pomemo. Vsakd kritika je zdrava, če gradi in samo ne podira. Bitro smo dobri in zopet je veselo, ko se sinedem pred poukom in se smejemo ter včasih tudi zapojimo med odmori. Po petih letih smo postali tovariši, družila so nas najlepša mladostna leta, polna svetlih in temnih dogodkov.

"SPOZNAV AJ DOMOVINO IN ŠE BOLJ JO BOŠ VZLJUBIL!"

V šolski risalnici smo člani PZ pripravili tekmovanje z naslovom: Spoznavaj domovino.

Sestavili smo šest ekipa po tri člane, ki so odgovarjali na vprašanje o Sloveniji.

Izvedba je bila kar dobra. Risalnico smo spremenili v dvorano PZ. Ekipe so si najprej izžrebale številke nastopa. Potem pa je vsaka ekipa dvignila list z vprašanji, na katera je morale po polminutnem premislicu odgovoriti.

Za živahnost med odgovori so poskrbile kazbene točke;

Med drugimi so bila tudi vprašanja o mestih, katera je prof. Hubad projiciral na steno in tekmovalci so jih morali spoznati in jih nekoliko zgodevinsko in kulturno označiti.

Tričlanska komisija je ocenjevala odgovore.

S svojimi odgovori so si osvojili naslednje število točk;

5 b	-	14	točk
2 č	-	14	"
3 a	-	12	"
3 c	-	12	"
2 d	-	8	"
1 a	-	5	"

Za najbolj tekoče odgovore so prejeli knjižne nagrade:

1. Brejc 5 b
2. Leskovec 2 č
3. Florjancič 3 a

To tekmovanje je napravilo kar lep vtis in prijetno razpoloženje.

Tudi udeležba je bila kar zadovoljiva, saj je bila risalnica do zadnjega kotička napolnjena. Upam pa, da tekmovalja niso razočarani zapustili - ne tekmovalci in ne gledalci.

Lepo bi bilo, da bi podobna tekmovanja še večkrat poživila naše delo.

Irena Kotar

PISMA BRALCEV

Zanima me, če lahko objavite v tej reviji več ilustracij. Prosimo vas, če bi lahko na našo željo uvedli rubriko "MI VAM - VI NAM", v kateri bi nas lahko seznanili z vprašanji katera nas zanima. S tovariškim pozdravom

xy²zk³-Maja

Zelo bi želeli najti ilustratorja, kar pa se nam ne posreči, hvaležno sprejemamo razne lesoreze in linoreze. Na vaša vprašanja bomo odgovarjali v pismih bralcev.

UREDNIŠTVO "RESLJEVA 12"!

V naši šolski reviji smo zasledili vsemogoče prispevke, ki so bili res skrbno izbrani. Ni pa ne duha ne sluha o kakšnih športnih novicah na šoli ali o raznih drugih tekmovanjih. Zanimali nas bi n.pr. razni prispevki s srednjošolskimi tekmovanjem (smučanje, atletika, košarka itd.). Kot vemo, je bilo tekmovanje srednješolcev v alpskem smučanju in o tem nismo zvedeli nobenih rezultatov.

Dobro bi bilo tudi, da bi v tej reviji objavili datume tekmovanj na šoli, počebno v košarki in odbojki. Doslej je bilo to objavljeno zadnji trenutek in seveda ni bil nihče na to pripravljen. Zato tudi ni bilo nikogar na tekmovanje.

Mislim, da boste predloga upoštevali

$$xy^2zk^3$$

Da v našem glasilu ni poročil o športnih tekmovanjih, tega nismo krivi mi, pog pa športni referenti, ki v naše glasilo ne oddajo poročila. Če bomo datum tekmovanj dobili jih seveda objavimo! Športniki pozor! Oddajte športne novice v "Resljevo 12"

Danes bo košarkaški križek za dijake in dijakinje!

Tako nekako se je glasilo vabilo po zvečniku. "Sonja, boš prišla danes h košarki," sem vprašala sošolko. "Saj se ne izplača, ko ni nobenega trenerja in so sami fantje," mi je odgovorila. Zamislila sem se. Sli ni žalostno, da pri takih nadarjenih dijakih, ki bi radi trenirali, nimamo trenerja, ki bi se zavzel za dekliško ekipo! Mislim, da je moja kritika upravičena, če poven, da smo imale košarko le takrat, ko se je "trener" naučil snov za drugi dan. Tako smo bili brez treningov lani proti koncu maja in cel junij.

"nogo je slišati tudi o medsebojnem tovarištvu. Tu mislim ekipo moških in žensk. Toda tudi o tem bi imela dosti za napisati. Pa bo mislim dovolj, če samo opišem dogodek pred nedavnim.

Ko je tov. prof. Petkovškova naročila neki dijakinji, naj gre vprašat šolskega športnega referenta, zakaj ni prijavil ženske ekipe na srednješolskem prvenstvu v košarki, je dijak (ime raje zamolčin) rekel: "Kaj boste ve babe. Saj nobena na šoli nima "veze"."

Je to res tovarištvo?

Sedaj pa samo čakano, da se bodo uresničile besede "našega trenerja", da bomo drugi mesec začeli z rednim treningom. Želele pa bi tudi, da nos "višji forumi" vsaj teden dni pred tekmovanjem obveste o tem. Ne pa isti dan, ko bi se moralo začeti tekmovanje. Kajti tekmovalke (do sedaj niso bile točno določene), nimajo vsak dan s seboj opreme. Poleg tega pa je tudi nekaj "vozačev", ki morajo biti pripravljeni.

S tovariškim pozdravom

Maja

Šolsko športno društvo, ki je bilo pred leti ustanovljeno in je že precej časa uspešno delovalo je letos precej popustilo delo. Precej članov športnega društva je postalo letos neodgovornih za delo in zaradi tega ni uspehov.

KREŠITEV NAGRADNE KRIŽanke

Vodoravno: 1. Bohorič, 7. dryva, 10. idila, 11. Island, 14. bet,
15. karneval, 17. lord, 19. ŠN, 20. inozemec, 23. OZN, 25. SS,
26. i*th, 27. de, 28. tat, 30. ara, 31. punt, 33. ep, 34. ona,
35. našiv, 36. keksa, 38. borec, 39. alko, 40. na

Navpično: 13. dlan, 16. Almira

Žreb je določil knjižni nagradi Anki Koželj iz I.a in Zdenki Košir iz I.č.

Nagradi naj dvigneta v uredništvu!

HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR

Pri zgodovini vpraša profesorica Jurčka kaj ve o Kleopatri?

"Julij Cesar se je na Kleopatri zabaval, dokler ni razpadla."

Jurček je namreč mislil, da je to grad!

Učitelj vpraša učenca kaj ve o glagolu in kako se glagol imenuje s tujko.

Odgovor: Glagol ali vermut!

Resljeve 12 - glasilo učiteljišnikov v Ljubljani
izdaja literarni krožek na Učiteljišču

Glavni urednik: FRANC RAVNIKAR

Urednik za prezo: IVANKA MATTIAS

Urednik za poezijo: MARKO VEBER

Urednik za strokovni del: ANGELCA URBANIJA

ŠTEVILKA 4/5 CENA 50 DIN

Izdano v maju 1964.

TEHNIČNO V. JANIČAJEK

DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE VAM PRIPOROČA DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVE

Miško Kranjec: ZA SVETLIMI OBZORJI

V tetralogiji Za svetlimi obzorji opisuje Miško Kranjec eno najpomembnejših obdobjij naše osvobodilne borbe: pohod štirinajstih divizij na Štajersko in na Korosko. Okrog tega vsebinskega stržena so zapleta in razpleta vrsta individualnih usod, v ozadju pa slutimo kot na veliki zgodovinski freski celotno podobo našega partizanskega boja.

Cena za I. in II. del 3900.- din
 za III. in IV. del 6000.- din

In še posebna ugodnost: vse štiri knjige lahko plačate v mesečnih obrokih po 1000.- din

Naročila spremoma: Državna založba Slovenije
Mestni trg 26
Ljubljana

DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE VAM PRIPOROČA- DRŽAVNA ZALOŽBA SLO

